

Rhys mu věnoval záhadný úsměv. „Ano. Píše knihy, víš. Možná jsi nějaké její dílo četl. Studuje velšský folklor a pověry. Nabídli jsme jí s Morganem, že vydáme její eseje v jedné naší sbírce.“ Pohlédl na Julianu. „Myslím, že se ti bude líbit mnohem víc, než očekáváš.“

„Jestli se mi bude líbit, není důležité. Vzal bych za vděk tím, kdybych se dozvěděl její pravé jméno a kde bych ji našel.“

„Ach tak!“ rozzářila se Juliana. „Jmenuje se Catrin Priceová a žije blízko Llanddeusantu. Můžu ti říct, jak se dostaneš do blízkého městečka, a tam už tě místní nasměrují k jejímu domu. Její sídlo se jmenuje Plas Niwl, Zámek mlh. Je to blízko jezera Llyn y Fan Fach, které oplývá pověstmi o vodní víle, jež se vdala za jednoho obchodníka. Vykládá se, že její potomci jsou velcí lékaři z Merthyr Tydfil.“

Evan tu pověst znal. Jeden obchodník se zamiloval do víly, kterou spatřil u jezera. Souhlasila, že si ho vezme za muže, a přinesla mu jako věno dobytek a zlato, ale slíbila, že zůstane jeho ženou jenom tak dlouho, dokud ji třikrát neudeří. Po letech manželství, když už měli čtyři děti, se tak stalo a ona zmizela a vzala si s sebou dobytek i zlato.

Moudrá žena. Škoda že jeho matka nemohla také tak zmizet.

„Měl bys navštívit jezero Llyn y Fan Fach, když jsi tady,“ pokračovala Juliana. „Je tam krásně.“

Musel se té toužebné poznámce usmát. Juliana měla o Walesu romantické představy. A sídlo zvané Zámek mlh stojící blízko místa známého z legend muselo povznést její představivost do nových výšin.

„Můžu se o to pokusit,“ opáčil. „Ale nemám moc času.“

„Snad to neznamená, že už se tu potom neukážeš?“ chtěla vědět Juliana.

„Obávám se, že to tak bude.“ Evan měl podezření, že dostat pravdu ze staré mazané ženské, jako je Catrin Priceová, bude vyžadovat trpělivost a promyšlené jednání. Musí k tomu přistoupit opatrně, aby ji nevystrašil dřív, než od ní zjistí to, co potřebuje vědět.

Juliana si povzdechla. „Dokud jsi tady, zůstaň u Rudého draka. Ale na zpáteční cestě k pobřeží tudy budeš také projíždět, ne?“

„Samozřejmě,“ usmál se Evan. „A pak vás budu varovat předem.“

„To není nutné. Víš, že tě kdykoli rádi uvítáme.“ Juliana se lišácky usmála. „I když jsem zvědavá, jestli někdy přijde den, kdy u nás přivítáme i tvou manželkou.“

Se zafuněním od sebe odstrčil talíř. „Nezačíněj zase. Už jsem ti řekl, že žádná rozumná žena nechce za manžela nudného učence.“

„Nejsi nudný učenec. Jsi silný a hezký mladík. Každá žena by byla hrdá, kdyby si tě mohla vzít za muže.“

Evan se ani nesnažil zakrýt roztrpčení. „Znám hned několik žen, které by s tím nesouhlasily. Můj prostý původ odrazuje šlechtu a mé vzdělání odrazuje ženy z mé vrstvy. Pro Angličanku jsem příliš velšský a pro Velšanku příliš anglický. Jsem moc vzteklý a tvrdohlavý a postrádám šarm, který by ženy vyvedl z míry.“ *Jsem krev jeho krve a tělo jeho těla.*

Znovu tu myšlenku potlačil. „Krátce řečeno žádné ženě nevyhovuju a není pravděpodobné, že bych našel nějakou, která by vyhovovala mně. A víc se o tom už nebudu šířit.“

„Dobrá,“ odsekla Juliana, „protože je to všechno nesmysl. Lidé tě pro tvé jazykové znalosti pokládají za génia, tvé překlady si kupuje stále víc lidí a studenti